

per al tractament prenatal, un altre per al tractament dels infants malalts, i aixamteix un oftalmòleg i un dentista. Tants especialistes en els hospitals especials és bona prova del desig de tenir una ampla visió dels casos, i de fer un treball de col·laboració intel·ligent. En realitat, és una temptativa de fer els serveis de l'hospital especial en forma més semblant possible a com la fan en les seccions dels hospitals generals. També hi ha hagut en els darrers anys la tendència de fer fusions i convenis entre uns i altres hospitals, de manera que els especials han esdevingut integrats dels generals de més importància.

Podria preguntar-se: és que els hospitals especials no tenen cap avantatge que compensi els inconvenients com, per exemple, el mateix intens estudi d'una branca determinada de la medicina en un mateix lloc? L'avantatge existeix. Els metges tenen l'instint gregari com els altres treballadors humans. Es d'interès per a nosaltres treballar en companyia, especialment quan es fa el mateix treball. El cervell s'estimula, les idees es desvetllen i sovint en surten avançaments remarcables. Però hi ha també el perill d'una hipertròfia local per pèrdua de contacte amb la medicina i la cirurgia, o de perjudicis per manca de coneixement del que es fa en altres branques de la medicina. Els establiments especials no són pas l'únic mitjà pel qual els especialistes podem comunicar-nos. Tenim nostres societats mèdiques, les seccions especials en les societats de més volada i les reunions periòdiques en els mateixos hospitals.

La llei i les excepcions

La meua conclusió és que l'hospital general amb un nombre de serveis que garanteixin totes les necessitats actuals, és el tipus ideal d'organització hospitalària. Rendeix el màxim de benefici amb el mínim de risc. Però això no vol dir que les fundacions especials hagin de deixar d'ésser. En una gran ciutat, els hospitals especials poden ésser convenients, acollint un gran nombre de malalts d'un probable tipus definit, tant per concentrar les recerques especials com per l'ensenyança. Pot haver-hi un espai reduït per fer un hospital central general, i en aquest cas les clíniques separades, dependents del mateix, poden ésser més econòmiques, i estant anexas a l'organisme central resten reduïdes al límit les avantatges d'excessi-

va especialització. També certes malalties exigeixen llargs períodes de tractament, i tractament al camp en lloc de la ciutat; per exemple, casos ortopèdics i tuberculosos. Altres malalties poden oferir perill o inconvenients en els hospitals generals, per exemple, les infeccions i les malalties mentals. Seguretat i conveniència demanen en aquests casos acomodacions separades. Però no hi haurà cap metge que reconegui que en el mateix cas de les infeccions, la separació és només qüestió de conveniència i no una disposició mèdica ideal. De la mateixa manera, de la informació feta per la Reial Comissió anomenada al efecte, es desprèn que l'ideal per a les malalties mentals és el tractament en concert amb els hospitals generals. Quelcom més que la conveniència justifica la creació d'hospitals per a nens; en realitat són hospitals generals destinats als infants, la menor grandària dels quals els fa més acondicionats als petits malalts; però àdhuc en aquests hospitals, s'originen momentànies dificultats quan s'han de tractar nens d'alguna edat; dificultats que afecten també a l'economia del mateixos pel relatiu alt cost dels laboratoris i de les seccions de terapèutica física en les institucions reduïdes. Aquestes dificultats fan desitjable la llur associació amb els hospitals més grans. Les malalties del sistema nerviós i els casos ortopèdics justifiquen realment les institucions apart, donades la llarga duració del tractament i l'exigència de complicades instal·lacions especials. Però la justificació manca quan es tracta d'hospitals separats per a malalties de la vista, del nas, gola i oïdes, pell, cor, recte, òrgans urinaris, per a malalts de càncer o per a tractament radiològic. Tots aquests serveis estan millor atesos dintre (o almenys en estret contacte amb ell) del tipus d'organització hospitalària que és l'hospital general.

Les opinions britànica i americana

Segons els informes que tinc, aquesta és la corrent d'opinió que predomina en el cos mèdic britànic, el mateix entre els metges generals que entre els especialistes. També és l'opinió emesa pels més moderns publicistes que han escrit treballs sobre els hospitals americans, en els quals domina el sistema anglès d'iniciativa privada. Corwin, en un estudi de la situació hospitalària al terme municipal de Nova York, escriu: "El fet que un gros percentatge de llits a la City sigui en els hospitals especials (aprop del 37 %),